

Проведений аналіз динаміки кількості готелів в Україні та світі, а також тенденції зміни готельного фонду дозволяє зробити висновок, що дана галузь економічної діяльності є перспективною сферою капіталовкладень, оскільки розвивається достатньо швидкими темпами, зумовлює рівень зайнятості у відповідних регіонах, створює матеріальну базу для розвитку туризму. Але в останні роки підприємства готельного господарства розвиваються в негативних умовах, зокрема нестабільної економіко-політичної ситуації країни, що призводить до зниження туристичної та бізнес-активності, дефіциту фінансування, відсутності привабливих для будівництва готельних комплексів земельних ділянок, довгої окупності таких проектів тощо.

Поліпшенню ситуації, на нашу думку, сприятиме розробка програми розвитку готельного та туристичного бізнесу, пошук фінансових джерел та створення сприятливого інвестиційного клімату.

1. Колективні засоби розміщування: [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2014/tur/zr_u.html.

2. Остапенко Я.О. Статистичний аналіз підприємств готельного господарства та прогнозування його розвитку / Я.О. Остапенко // Глобальні та національні проблеми економіки. – 2015. – № 8. – С. 1216-1221.

РЕКРЕАЦІЙНО-ВИРОБНИЧА ІНФРАСТРУКТУРА ЯК ОСНОВА РОЗВИТКУ ТУРИЗМУ

Кукса Т.А.

Науковий керівник – Влащенко Н.М., канд. екон. наук, доцент

У світовій ринковій економіці останнім часом все більшого значення набуває ринок рекреаційних послуг, що являє собою складну систему, основним завданням якої є задоволення рекреаційних потреб населення. Основу ринку рекреаційних послуг формує велика та швидкозростаюча частина світового господарства – рекреаційна сфера. Особливу роль в якій відіграє найважливіша підсистема, а саме рекреаційна інфраструктура. В умовах ринкової економіки та конкуренції успішна діяльність рекреаційної індустрії можлива лише за умови достатньо розвиненої інфраструктури.

Саме формування всіх умов для ефективної роботи у сфері рекреації саморегулюючих механізмів, розвиток яких потребує об'єднання зусиль всіх учасників системи обслуговування – перевізників, підприємств розміщення, організацій дозвілля, відповідних державних служб і відомств у єдиний технологічний комплекс, здатний забезпечити надання надійного і якісного сервісу.

Інтеграція всіх учасників рекреаційної галузі має ґрунтуватися на єдиних стратегічних спрямуваннях та орієнтації на довгострокове взаємовигідне співробітництво [1].

Сучасні умови трансформаційної економіки встановлюють перед регіонами нашої держави нові завдання орієнтації на власні ресурси, що вимагає нових організаційних рішень, які дають змогу при порівняно невеликих витратах раціонально використовувати навіть обмежені ресурси. Вирішення питань збереження та відновлення здоров'я населення можливе за умови ефективного функціонування рекреаційної сфери, шляхом розвитку її інфраструктури, що є базисним фактором стійкого функціонування та еволюційної динаміки рекреаційного комплексу області.

Рекреаційно-виробнича інфраструктура рекреаційної сфери створює та підтримує в належному матеріально-технічному стані як інші складові інфраструктури (соціально-побутової та функціонально-спеціалізованої), так і складові рекреаційного потенціалу – природно-рекреаційних ресурсів, об'єктів, комплексів, територій. Наявність комплексуютьовуючих ознак, в якості яких виступають технологічні зв'язки галузей, є головним для рекреаційно-виробничої інфраструктури а основним функціональним призначенням її є створення відповідних умов для безперервного процесу відтворення на різних рівнях [2].

Територіальний аспект розвитку рекреаційно-виробничої інфраструктури полягає у специфічному характері розміщення і просторової організації її матеріально-технічної бази. Він обумовлений як роллю, місцем та функціями галузей інфраструктури рекреаційної сфери у територіальній структурі господарства, так і їх техніко-економічними особливостями.

В склад рекреаційно-виробничої інфраструктури входять: будівельні та будівельно-монтажні підприємства; реставраційні та художні майстерні; спеціалізовані ремонтні підприємств та санітарні служби; підприємства видобутку рекреаційних матеріалів, засобів, сировини і т. ін.; інженерні мережі, дамби, греблі, захисні споруди та інші об'єкти і комунікації.

З погляду організації інфраструктурного забезпечення туристської індустрії, одне з ключових місць належить транспортній системі. Питання охоплює проблему транзитних перевезень, організацію залізничного сполучення, розвиток автомагістралей, повітряного, морського, річкового транспорту, що здійснюють перевезення рекреантів від постійного місця проживання до рекреаційного регіону та у зворотному напрямку, а також пересування на самій рекреаційній території.

Неможливий розвиток туризму без системи зв'язку та комунікацій, які забезпечують процес передачі інформації на відстань (тобто телекомунікації). Сюди входять відділення зв'язку, телефонно-телеграфні станції, пошта, радіомовлення, телебачення, мобільні системи телефонного зв'язку (стілнєикова, супутникова), Інтернет (електронна пошта, відеозв'язок).

Важливе значення для організації туристської сфери є сільське господарство, яке обслуговує все населення, а також задовольняє й потреби рекреантів, забезпечуючи свіжими сільськогосподарськими продуктами харчування.

Підприємства харчової і переробної промисловості посідають важливе місце у розвитку туристської діяльності, оскільки забезпечують переробку рослинницької й тваринницької продукції з метою одержання продовольства для населення та забезпечення підприємств туристської індустрії.

Торгівля і громадське харчування є важливою складовою розвитку туризму. Крім традиційних підприємств галузі розвивається мережа спеціалізованих магазинів (сувеніри, туристичне знаряддя, лижний інвентар, човни, засоби рибної ловлі тощо), закладів громадського харчування швидкого обслуговування (ресторани, кафе, бари), що забезпечують комплексне обслуговування туристів та задовольняють повсякденні потреби відпочиваючих.

Рекреаційно-побутова інфраструктура відіграє одну з основних функцій в організації рекреаційної діяльності регіону, оскільки створює необхідні умови для організації надання рекреаційних послуг.

Завдяки функціонуванню рекреаційно-виробничої інфраструктури здійснюється збереження, інноваційне оновлення та нарощування матеріально-технічної бази туристського комплексу регіону, збільшується якісний потенціал рекреаційного простору, підвищується ефективність регенеративних, профілактичних, оздоровчих та лікувальних функцій відповідних підприємств туристської інфраструктури.

Розвиток рекреаційної інфраструктури призведе до підвищення рівня комфортабельності та сервісу підприємств рекреаційної індустрії до європейських стандартів. А також, буде сприяти розвитку виробничої та соціальної інфраструктури регіону, збільшить занятість населення, створивши нові робочі місця і безпосередньо вплине на розвиток супутнього виробництва, що забезпечуватиме відпочиваючих відповідними продуктами та товарами, а також забезпечить надходження в бюджет додаткових коштів.

Рекреаційна матеріально-технічна база, незважаючи на світову фінансову кризу, залишається одним з найперспективніших напрямів

розвитку української економіки, який здатний стимулювати розвиток інших її сфер.

1. Анопрієнко В.О. Рекреаційна інфраструктура як основна складова рекреаційного простору регіону: [Електрон. ресурс] / В.О. Анопрієнко // Ефективна економіка. – 2012. – № 10. – Режим доступу : <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1469>.

2. Смаль І.В. Основи географії рекреації і туризму / І.В. Смаль. – Ніжин: Видавництво НДПУ імені Миколи Гоголя, 2004. – 264 с.

МОТИВАЦІЯ ЯК НАЙВАЖЛИВІША СКЛАДОВА УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ НА ПІДПРИЄМСТВАХ ГОСТИННОСТІ

Богач Ю.В.

Науковий керівник – Погасій С.О., канд. техн. наук, доцент

В сучасних умовах, ефективне управління персоналом відіграє важливе значення в розвитку кожного підприємства гостинності.

Високий темп зростання ринку послуг та жорстка конкуренція, змушують підприємства гостинності зміцнювати свої позиції за рахунок інвестицій в людські ресурси.

Функціонування підприємств гостинності в умовах нестабільного зовнішнього середовища, залежить від готовності та спроможності персоналу швидко пристосовуватися до інновацій у своїй діяльності.

Управління персоналом являє собою одну з найскладніших галузей людської діяльності, де виявляються міжособистісні відносини індивідів, об'єднаних виробничим процесом. Управління персоналом – це одна з найважливіших функцій менеджменту, так як людина завжди була і буде основною продуктивною і творчою силою, незважаючи на всі досягнення в області механізації й автоматизації праці [1].

Будь-які процеси на підприємстві являють собою взаємозв'язок таких компонентів як: планування, організація, мотивація та контроль.

В управлінні персоналом особливого значення набуває формування системи мотивації працівників, адже саме ця складова є об'єктивною умовою та вирішальним чинником в досягненні підприємством поставлених цілей.

Мотивація – це сукупність об'єктивних і суб'єктивних факторів, які змушують індивідуума поводитися доцільним або необхідним чином [2].

Саме тому, мотивація набуває особливого значення, оскільки заснована на індивідуальному підході до кожного працівника, та дозволяє більш гнучко реагувати і здійснювати своєчасні зміни які виникають на підприємстві.